

Елена. Какъвъ си тая вечеръ?

Чапразовъ. Моля ти се, послушай ме
Ако не искашъ, то тогава азъ ще се облѣка
(отива да отвори). Защо е заключенъ?

Елена. Да не бърка слугинята.

Чапразовъ. Добре си се сѣтила . . .
Дай ключа! . .

Елена. (Като ги дири въ джебоветъ): Има
си хасъ оная да го е намѣрнла. Кой знае кж-
де го е запратила!

Чапразовъ. (Малко не сдържанъ) А-а-а.
Но азъ искамъ! Но Калина нали ще си дойде

Елена. Разбира се!

(Звъни се но входнитѣ врати долу).

Чапразовъ. (Слиза да имъ отоори).

(Тя наанича да види: дали е слѣзалъ, ала не
се решава да отвори гардероба. И чакъ кога чува,
че мжжтъ ѝ отваря входнитѣ врата, тя отключва
гардероба).

Самокосовъ. (Бледенъ като мрътвецъ).
Ами сега?

Елена. До като ги залъгвамъ тукъ, ти
ще се спустнешъ презъ балкона. Ето вжже..
Хайде въ гостната. И внимателно.

(Самокосовъ взема вжжего и отива въ гостната),

(Чапразова заключва гардероба и стои гордо)

V

(Излизатъ. Пъстраганови)

Пъстрагановъ. Какво ви се е слу-
чило тая вечеръ, че сте тъй весели?

(Майката и дъщерята се цѣлуватъ)

Чапразовъ. Кефъ ми е тач вечеръ да
се повеселимъ. . . Седнете. Елена, донесъ още
две чаши, . . не, още три. . .